

Eigenlijk
ben ik een
flamingo

Eigenlijk
ben ik een
flamingo

Simone Lia

Lemniscaat

© Nederlandse vertaling: Jesse Goossens, 2016

Omslag en illustraties: Simone Lia, 2016

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2016

ISBN 978 90 477 0813 1

NUR 282

Copyright © 2016 Simone Lia

Oorspronkelijke titel: *They Didn't Teach THIS in Worm School!*

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Voor Timothy

Hoofdstuk één

Ik heet Marcus.

Ik ben een worm en hier woon ik.

lege kamer ↑

slaapkamer ↓

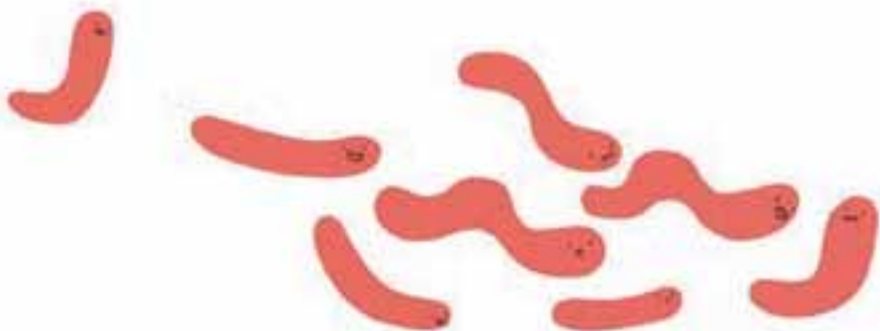

voor-
deur ↗

Mijn lievelingskleur is bruin.

Modder is namelijk bruin en ik hou echt
ontiegelijk, verschrikkelijk veel van modder.

Mijn lievelingsdingen zijn andere wormen.

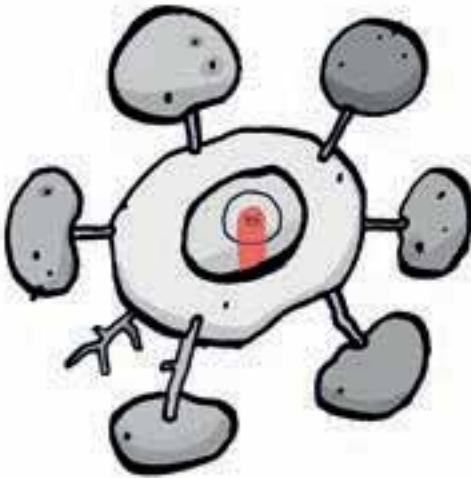
En mijn hobby is gaten graven in de aarde.
Ik vind echt niets leuker dan een ongelooflijk
ingewikkeld ondergronds tunnelsysteem maken.

Maar toen ik Laurens ontmoette,
veranderde alles.

Ik zal je vertellen
hoe ik hem leerde kennen...

Ik was een gat aan het graven, zoals ik altijd doe (zoals alle wormen altijd doen), maar ik moet in slaap zijn gevallen want het volgende moment vloog ik in een ruimteschip door het heelal. Het ruimteschip was gemaakt van aardappels.

Toen droomde ik dat ik uit een blik in een ontbijtbord viel. Er keek een sjofele, dikke vogel naar me, die veel op een kip leek. Eigenlijk was het een hartstikke toffe droom tot dat vogelgedeelte. De vogel had een vurige, dreigende blik.

Het ergste was dat dat laatste deel helemaal geen droom was. Ik kwam echt uit een blik en er keek echt een grote, dikke vogel naar me!

Wat zou jij doen als je een worm was en twee centimeter voor je zat een vogel naar je te kijken met zijn snavel zo ver open dat je zijn amandelen kon zien?

Misschien zou je wel hetzelfde doen als ik. Ik grijsde breed en zei op m'n vrolijkst:

De vogel keek verbaasd. Hij mompelde
'Goeiemorgen' terug en opende zijn snavel
opnieuw, nu met zijn kop net anders gedraaid.

Voor hij me op kon eten, riep ik snel heel hard:

'IK HEET MARCUS. MIJN LIEVELINGSKLEUR
 IS BRUIN EN MIJN HOBBY IS GATEN
GRAVEN IN DE AARDE. WAT IS UW
NAAM EN HEEFT U OOK EEN HOBBY,
MENEER?'

Ik zei 'meneer' om beleefd over te
komen.

De vogel leek onthutst. Hij sloot zijn snavel.

'Ik heet Laurens,' zei hij. Hij wilde alweer zijn
snavel openen.

'EN HOE zit het met hobby's?' vroeg ik. 'HEB je
ook een leuke HOBBY, Laurens?'

Laurens ging zitten, keek naar zijn dikke
buik en toen weer naar mij. 'Dat heeft nog nooit
iemand aan me gevraagd,' zei hij.

‘Echt niet? NOU, neem je TIJD en maak het je GEMAKKELIJK,’ zei ik, en ik moedigde hem aan om op de bank te gaan liggen. Ik ging zelf iets dichterbij het raam zitten. ‘Ik wil graag alles over je hobby horen. Het is HEEL erg interessant.’

Ik wilde helemaal niet blijven schreeuwen, maar ik was bang en wist eigenlijk niet precies waar ik mee bezig was. Laurens leek het niet te merken. Gehoorzaam ging hij liggen.

‘Mijn hobby is reizen,’ zei hij.

‘Fascinerend!’ Ik probeerde niet zo hard te schreeuwen. ‘Waar ben je allemaal geweest?’

Laurens dacht een poosje na. ‘Dat is nou net het probleem,’ legde hij uit. ‘Ik ben nog nergens geweest. Ik kan helemaal niet kaartlezen. Ik zou heel graag naar Kenia in Afrika gaan, maar dat is een enorm eind vliegen en ik heb echt een kaart nodig om daar te komen.’

Ik zei even niks om hem het idee te geven dat

ik diep nadacht over wat hij had gezegd. ‘Waarom... Kenia?’

Terwijl hij bedacht wat hij moest antwoorden, keek ik uit het raam.

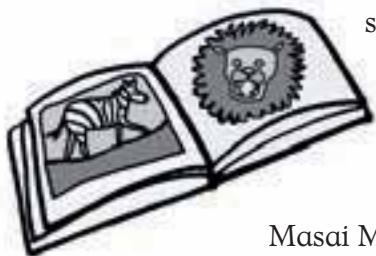
We bevonden ons in een vogelhuisje in een hoge boom. De hendel van het raam zat zo hoog dat ik er niet bij kon. Maar zelfs al had ik erbij gekund en kon ik het raam openen, dan nog zat ik er niet op te wachten om vanaf die hoogte langs de boom naar beneden te kruipen. Dat hadden ze ons niet geleerd op wormschool.

Laurens keek weer naar zijn buik. Waaron bleef hij maar naar zijn buik staren? Omdat die zo groot was, of omdat hij honger had? Ik besloot om door te praten om hem van eventuele gedachten aan eten af te leiden. 'Vertel eens waarom je zo van Kenia houdt.'

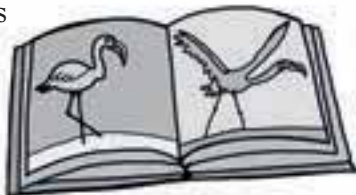

Laurens ging rechtop zitten. 'Ik zal het je laten zien.' Hij rekte zich uit om van een stapel boeken op de vloer een glanzend, kleurig reisboek te pakken en sloeg het open.

'Dit is het natuurreservaat

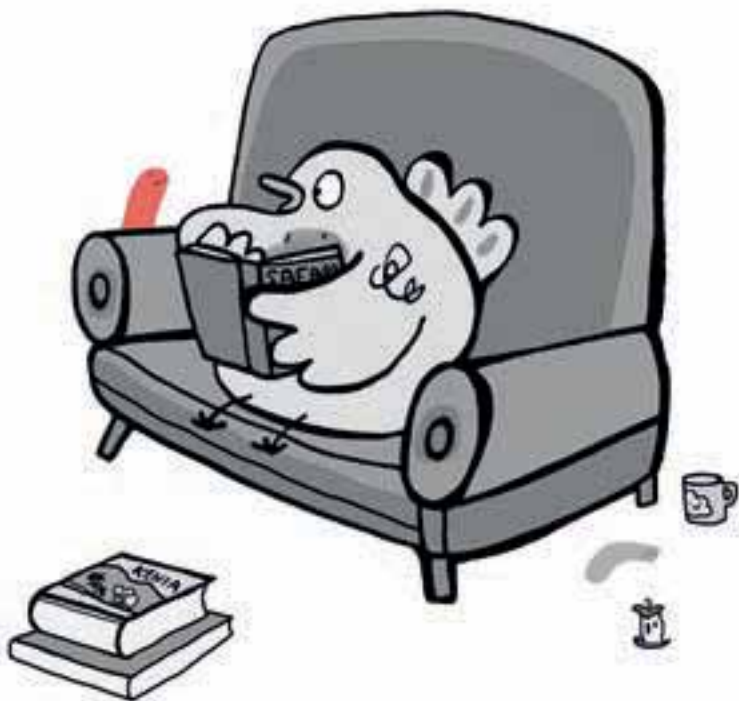
Masai Mara. Moet je die prachtige uitgestrekte vlakten zien! Er leven zoveel dieren in de natuurreservaten van Kenia. Dat soort dieren zie je hier in de buurt nergens.' Laurens bladerde door de bladzijden met foto's van leeuwen, olifanten, zebra's en gnoes. Hij stopte bij een pagina met afbeeldingen van roze vogels met dunne poten.

'Dit...' Hij sloeg met een dramatisch gebaar zijn vleugel op de bladzijde. '... is waarom ik erheen moet.' Laurens keek me aan. 'Zie je het ook?'

'Hmmm... ja.' Ik knikte alsof ik begreep wat hij bedoelde.

'Dank je wel. Ik ben blij dat jij het ook ziet: eigenlijk ben ik een flamingo.'

‘Een flamingo,’ herhaalde ik beslist.

Ik deed mijn uiterste best om niet te lachen. Laurens lijkt helemaal niet op een flamingo. Hij lijkt op een kip.

LAURENS

‘Ik hoor niet hier, bij de gewone vogels. Ik hoor hiér,’ hij was even stil om het onderschrift bij de foto te lezen, ‘bij het Nakurumeer, tussen de andere flamingo’s.

Dat is mijn echte thuis en het is de enige plek waar ik echt gelukkig kan zijn.’ Hij sloeg het boek dicht en vouwde zijn vleugels samen.

De enige reden dat ik niet om Laurens moest lachen, was dat ik me in een erg slechte situatie bevond. Hij kon zich ieder moment herinneren dat hij honger had en dan zou hij me opslurpen als een spaghetti-liert. Ik moest ieder deel van mijn wormenhersens inschakelen om een uitgekookt plan te bedenken om uit dit vogelhuisje te ontsnappen.

MIJN
WORMENHERSENS

In plaats daarvan flapte ik er per ongeluk mijn ergste angst uit:

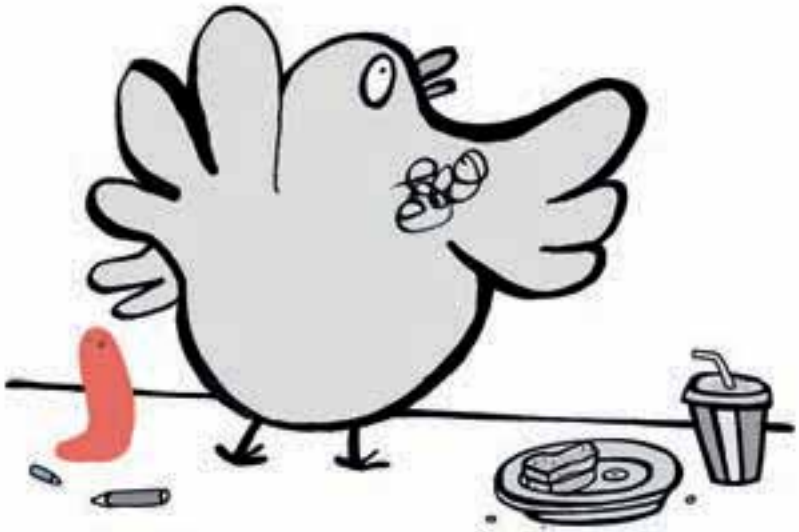

‘Waarschijnlijk niet,’ zuchtte Laurens. ‘Het voelt een beetje raar om je op te eten als ontbijt nu we samen hebben gepraat.’

Ik was bijna opgelucht, maar nog niet helemaal gerustgesteld. Laurens had immers het woord ‘waarschijnlijk’ gebruikt. Het leek me dan ook een goed idee om door te praten.

‘Wat weerhoudt je ervan om naar het Nakuru-meer te vliegen?’ vroeg ik.

‘Dat heb ik al gezegd. Ik kan niet kaartlezen. Ik weet de weg niet,’ zei Laurens. Hij stond op en draaide zijn gezicht naar de muur om me niet aan te hoeven kijken.

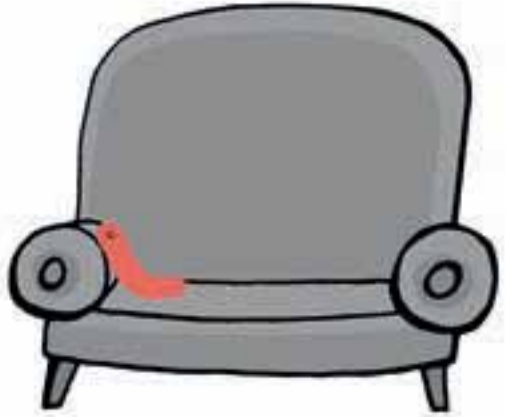
Ik kroop over de vloer naar hem toe en zei zacht: ‘Laurens, je moet je dromen volgen. Als jij thuishoort bij het Nakurumeer, dan is er een manier om daarnaartoe te vliegen... Er is vast een manier.’

Plotseling leek het alsof we in een film speelden.
In een geweldige film.

Als Laurens naar Kenia vloog, kon hij me niet opeten als ontbijt, als lunch of als diner. ‘Er is zeker een manier,’ ging ik door.

Laurens zuchtte en keek toen naar me met die vurige blik. ‘Vertel me nog eens over jouw hobby.’ Hij gebaarde dat ik op de bank moest gaan liggen.

‘Eh...’ Ik maakte me een beetje zorgen over die blik in zijn ogen, maar het leek me het beste om gewoon door te praten. ‘Ik hou ervan om in de modder te graven. Het is heel ontspannend en ik maak ontsnappingstunnels naar interessante plekken, zoals naar een boom, zodat ik de appels kan opeten die op de grond zijn gevallen, of naar de composthoop, wat ook leuk is, want daar lijkt het een beetje alsof je naar het strand gaat en...’

‘Verdwaal je dan niet onder de grond?’

onderbrak Laurens me. ‘Het moet daar behoorlijk donker zijn.’

‘Nee, ik weet altijd waar ik ben. Ik voel dat, op de een of andere manier.’

‘Dat is dan geregeld!’ Laurens lachte triomfantelijk en sloeg zijn vleugels tegen elkaar.

‘Wat is geregeld?’ Ik begon me weer flink zorgen te maken.

‘Jij, Marcus! Jij, met je grappige ideeën en je geweldige richtingsgevoel – jij kunt me helpen om naar Kenia te vliegen. Jij kunt mijn piloot zijn! En dan te bedenken dat ik je bijna had opgegeten als ontbijt...’

